

JEZUS — NASZ WIERNY BRAT

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 15 stycznia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Kpł 25,25-27; Hbr 2,14-16; 11,24-26; 1 Kor 15,50; Hbr 5,8-9; 12,1-4.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Skoro zaś dzieci mają udział we krwi i w ciele, więc i On również miał w nich udział, aby przez śmierć zniszczyć tego, który miał władzę nad śmiercią, to jest diabła” (Hbr 2,14).

W 1. rozdziale *Listu do Hebrajczyków* czytamy o Jezusie jako Synu Bożym, Władcy Aniołów oraz *odblasku chwały i odbiciu istoty Boga* (zob. Hbr 1,3). W 2. rozdziale *Listu do Hebrajczyków* Jezus jest przedstawiony jako Syn Człowieczy, który został uczyniony nieco mniejszym od aniołów, gdy przyjął ludzką naturę z całą jej kruchością, i to aż do śmierci (zob. Hbr 2,7).

W 1. rozdziale *Listu do Hebrajczyków* Bóg mówi o Jezusie:
— „Tyś jest Synem moim” (Hbr 1,5).

W 2. rozdziale *Listu do Hebrajczyków* Jezus nazywa ludzi *swoimi braćmi* (zob. Hbr 2,12).

W 1. rozdziale *Listu do Hebrajczyków* Ojciec przypisuje Synowi boską władzę (zob. Hbr 1,8-12). W 2. rozdziale *Listu do Hebrajczyków* Syn wyznaje swoje zaufanie do Ojca (zob. Hbr 2,13).

W 1. rozdziale *Listu do Hebrajczyków* Jezus jest Boskim Panem, Stwórcą, Podtrzymującym Istnienie Wszechświata i Władcą. W 2. rozdziale *Listu do Hebrajczyków* Jezus jest ludzkim Arcykapłanem, miłosiernym i wiernym.

Krótko mówiąc, opis Jezusa jako wiernego i miłosiernego Brata jest ukazaniem Syna będącego ostatecznym objawieniem wiecznego Boga Stwórcy (zob. Hbr 1,1-4).

Przeczytaj Kpł 25,25-27.47-49. Kto mógł wykupić człowieka, który utracił swoje dziedzictwo i wolność z powodu nędzy?

Zgodnie z prawem Mojżeszowym, gdy człowiek zubożał tak, iż musiał sprzedać swoje dziedzictwo i oddać się w niewolę, by przetrwać, miał otrzymać z powrotem wolność i swoją własność w roku jubileuszowym, który przypadało co pięćdziesiąt lat. Rok jubileuszowy był wielkim rokiem szabatowym, rokiem umorzenia długów oraz odzyskania dziedzictwa i wolności.

Jednak nie wszyscy, którzy znaleźli się w takiej sytuacji, mogli doczekać roku jubileuszowego. Pięćdziesiąt lat to szmat czasu. Dlatego prawo Mojżeszowe przewidywało, że najbliższy krewny może spłacić dług i wykupić w ten sposób zadłużonego człowieka przed nadejściem roku jubileuszowego.

Najbliższy krewny gwarantował także wymierzenie sprawiedliwości w przypadku morderstwa. Był mścicielem krwi mającym obowiązek ścigać mordercę bliskiej osoby i ukarać go (zob. Lb 35,9-15).

Przeczytaj Hbr 2,14-16. Jak Jezus i Jego wyznawcy zostali opisani w tych wersetach?

Ten fragment listu opisuje nas jako niewolników diabła, a Jezusa — jako naszego Wyzwoliciela. Gdy Adam zgrzeszył, ludzie znaleźli się w mocy szatana. Wskutek tego nie mamy siły do opierania się grzechowi (zob. Rz 7,14-24). Co gorsza, za popełnione przez nas przestępstwa spadł na nas wyrok śmierci — dług, którego nie byliśmy w stanie spłacić inaczej, jak umierając na zawsze (zob. Rz 6,23). Tak więc znaleźliśmy się w beznadziejnej sytuacji.

Jednak Jezus przyjął ludzką naturę, stając się ciałem i krwią, jak każdy z nas. Stał się naszym najbliższym krewnym i wykupił nas. Nie wstydzi się nazywać nas *braćmi* (zob. Hbr 2,11).

Przyjmując naszą naturę i wykupując nas, Jezus objawił także swoją boską naturę. W *Starym Testamencie* Prawdziwym Odkupicielem Izraela i jego Najbliższym Krewnym jest sam Jahwe (zob. np. Ps 19,15; Iz 41,14; 43,14; 44,22; Jr 31,11; Oz 13,14).

W jaki sposób możesz się nauczyć pełniej doświadczać rzeczywistości tego, jak bliski może być ci Chrystus? Dlaczego takie doświadczenie jest niezwykle ważne dla twojej wiary?

W *Liście do Hebrajczyków* czytamy zapewnienie, że Jezus *nie wstydzi się nazywać nas braćmi* (zob. Hbr 2,11). Choć jest jedno z Bogiem, to traktuje nas jak swoją rodzinę. Taka solidarność jest przeciwieństwem publicznego wyszydzania, z jakim spotykali się adresaci listu w swojej miejscowej społeczności (zob. Hbr 10,33).

Przeczytaj Hbr 11,24-26. W jaki sposób decyzja Mojżesza przypomina to, co Jezus uczynił dla nas?

Czy potrafisz wyobrazić sobie, co oznaczało dla Mojżesza bycie uznanym za *syna córki faraona*? Stał się on jedną z najważniejszych osób w najpotężniejszym imperium tamtych czasów. Otrzymał najlepsze cywilne i wojskowe wykształcenie, osiągając niezwykle wysoką pozycję społeczną. Szczepan powiedział, że Mojżesz był „dzielny tak w słowach, jak i w czynach” (Dz 7,22). Ellen G. White dodaje, że był on „ulubieńcem armii egipskiej”¹⁴, a faraon „postanowił uczynić swego adoptowanego wnuka następcą tronu”¹⁵. Ale Mojżesz odrzucił wszystkie przywileje i postanowił utożsamić się z Izraelitami, narodem niewolników niemających wykształcenia ani władzy.

Przeczytaj Mt 10,32-33; 2 Tm 1,8,12; Hbr 13,12-15. Czego Bóg oczekuje od nas?

Była to część problemu adresatów *Listu do Hebrajczyków*. Cierpiąc prześladowanie i odrzucenie, wielu z nich wstydziło czy bało się przyznawać do Jezusa. Niektórzy swoimi czynami wystawiali Jezusa „na urągowisko” (zob. Hbr 6,6), zamiast przynosić Mu chwałę. Tak więc Paweł raz po raz wzywa współwierzących, by *trzymali się mocno wyznania wiary* (zob. Hbr 4,14; 10,23).

Bóg pragnie, byśmy uznawali Jezusa jako naszego Boga i Brata. Będąc naszym Odkupicielem, Jezus zapłacił nasz dług, a jako nasz Brat ukazał nam sposób, w jaki powinniśmy żyć, abyśmy „się stali podobni do obrazu Syna (...), a On żeby był pierworodnym pośród wielu braci” (Rz 8,29).

Zastanów się nad decyzją, którą Jezus musiał podjąć, aby przyjąć nas jako swoje rodzeństwo. Dlaczego to, co uczynił Jezus, wymagało nieskończenie większego uniżenia niż to, co uczynił Mojżesz. Czego uczy to nas o miłości Boga do nas?

¹⁴ Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, wyd. 2, Warszawa 2018, s. 174.

¹⁵ Tamże.

W *Liście do Hebrajczyków* czytamy, że Jezus przyjął ludzką naturę, aby reprezentować nas i umrzeć za nas (zob. Hbr 2,9,14-16; 10,5-10). On jest podstawą planu zbawienia i naszą jedyną nadzieją życia wiecznego.

Przeczytaj Mt 16,17; Ga 1,16; 1 Kor 15,50; Ef 6,12. Do jakich niedostatków ludzkiej natury przypisują te wersety wyrażenie *ciało i krew*?

Wyrażenie *ciało i krew* podkreśla kruchość ludzkiej kondycji — jej słabość (zob. Ef 6,12), jej nierozumność (zob. Mt 16,17; Ga 1,16) i jej śmiertelność (zob. 1 Kor 15,50). *List do Hebrajczyków* mówi, że Jezus został uczyniony podobnym do swoich braci „we wszystkim” (Hbr 2,17). Wyrażenie to znaczy, że Jezus stał się w pełni człowiekiem. Jezus nie tylko *wyglądał* czy *wydawał się* być człowiekiem, ale był i jest prawdziwie człowiekiem, jednym z nas.

Jednocześnie *List do Hebrajczyków* stanowczo zapewnia, że Jezus zdecydowanie różni się od nas w kwestii grzechu. Po pierwsze Jezus nie popełnił żadnego grzechu (zob. Hbr 4,15). Po drugie Jezus miał taką ludzką naturę, która czyniła Go *świętym, niewinnym, nieskalanym i odłączonym od grzeszników* (zob. Hbr 7,26). Natomiast my wszyscy zgrzeszyliśmy i mamy złe skłonności. Nasze zniewolenie grzechem sięga głębi naszej natury. Jesteśmy *cielesni i zaprzędani grzechowi* (zob. Rz 7,14; zob. także Rz 7,15-20). Pycha i inne grzeszne motywacje kalają nawet najlepsze nasze czyny. Ale natura Jezusa nigdy nie była skażona przez grzech. Musiała być wolna od grzechu. Gdyby Jezus także był *cielesny i zaprzędany grzechowi*, jak my, to sam potrzebowałby Zbawiciela. Jednak Jezus przyszedł jako Zbawiciel i ofiarował siebie Bogu za nas jako ofiarę *bez skazy* (zob. Hbr 7,26-28; 9,14).

Następnie Jezus zniszczył moc diabła, umierając jako bezgrzeszna ofiara za nasze grzechy, przez co umożliwił nam przyjęcie przebaczenia i pojednanie z Bogiem (zob. Hbr 2,14-17). Jezus przełamał także moc grzechu, dając nam siłę do życia w sprawiedliwości przez wypełnianie Jego obietnicy nowego przymierza, iż wpisze prawo Boże w nasze serca (zob. Hbr 8,10). W ten sposób Jezus pokonał wroga i skutecznie wyzwolił nas, tak iż możemy obecnie „służyć Bogu żywemu” (Hbr 9,14). Ostateczne zniszczenie szatana nastąpi w ramach ostatniej, wykonawczej fazy sądu Bożego (zob. Ap 20,1-3.10).

Skoro mamy obietnicę zwycięstwa przez Jezusa, dlaczego tak wielu z nas wciąż zмага się z grzechem? Co robimy źle i jak możemy zacząć żyć stosownie do powołania, jakie mamy w Chrystusie?

Przeczytaj Hbr 2,10.17-18; 5,8-9. Jakie znaczenie miało cierpienie w życiu Jezusa?

Apostoł mówi, że Bóg uczynił Jezusa „doskonałym przez cierpienia” (Hbr 2,10). Wyrażenie to może się wydawać zaskakujące. Przecież sam Paweł napisał też, że Jezus „jest odbłaskiem chwały i odbiciem (...) istoty [Boga]” (Hbr 1,3), bezgrzesznym, czystym, nieskalanym i świętym (zob. Hbr 4,15; 7,26-28; 9,14; 10,5-10). Jezus nie musiał pokonywać żadnych moralnych niedoskonałości. Był doskonały pod względem moralnym i etycznym.

List do Hebrajczyków mówi jednak nam o tym, że Jezus przeszedł proces *udoskonalenia*, który przygotował Go do zbawienia nas. Jezus został udoskonalony w tym sensie, iż został lepiej przygotowany do roli Zbawiciela.

1. Jezus został *udoskonalony* przez cierpienia, aby stać się Wodzem Naszego Zbawienia (zob. Hbr 2,10). Jezus musiał umrzeć na krzyżu jako ofiara, aby Ojciec miał prawny środek zbawienia nas. Jezus był doskonałą ofiarą, jedyną możliwą. Będąc Bogiem, Jezus mógł nas osądzić i zatracić, ale wolał nas zbawić dzięki ofiarowaniu siebie za nas.

2. Jezus nauczył się posłuszeństwa przez cierpienia (zob. Hbr 5,8). Posłuszeństwo było niezbędne z dwóch powodów. Po pierwsze posłuszeństwo uczyniło Jego ofiarę akceptowalną (zob. Hbr 9,14; 10,5-10). Po drugie Jego cierpienie umożliwiło Mu stanie się przykładem dla nas (zob. Hbr 5,9). Będąc Bogiem, komu miał być posłuszny? Jako wieczny Syn, będąc jedno z Ojcem, miał prawo oczekiwać posłuszeństwa wszystkich istot jako Władca Wszechświata. Tak więc Jezus nie rozwijał się od nieposłuszeństwa do posłuszeństwa, ale od pełni władzy i panowania nad światem do uległości i posłuszeństwa. Wywyższony Syn Boży stał się posłusznym Synem Człowieczym.

3. Cierpienie pokus i zwyciężanie uzdolniło Jezusa do bycia miłosiernym i wiernym Arcykapłanem (zob. Hbr 2,17-18). Cierpienia nie uczyniły go bardziej miłosiernym. Przeciwnie, to właśnie ze względu na swoje miłosierdzie Jezus zgodził się umrzeć na krzyżu, by nas zbawić (zob. Hbr 10,5-10; por. Rz 5,7-8). Jednak przez cierpienia prawdziwość braterskiej miłości Jezusa została w pełni wyrażona i objawiona.

Skoro bezgrzeszny Jezus cierpiał, my jako grzesznicy także z pewnością będziemy cierpieć. Jak możemy się nauczyć przetrwać tragedie życiowe, a jednocześnie czerpać nadzieję i pewność od Pana, który objawił nam swoją miłość tak wyraźnie i na tyle różnych sposobów?

Innym powodem, dla którego Jezus przyjął ludzką naturę i żył pośród nas, było to, by mógł się stać wzorem dla nas — jedynym odpowiednim przykładem właściwego sposobu życia przed Bogiem.

Przeczytaj Hbr 12,1-4. Jak według apostoła powinniśmy uczestniczyć w biegu chrześcijańskiego życia?

W tych wersetach Jezus jest ukazany jako zwieńczenie długiej listy postaci, które apostoł przytacza jako przykłady wiary. Jezus jest tu nazwany Sprawcą¹⁶ (gr. *archegos*) i Dokończycielem Wiary. Greckie słowo *archegos* może być także przetłumaczone jako Pierwszy. Jezus jest Pierwszym w tym biegu, gdyż biegnie przed nami, wierzącymi. Hbr 6,20 nazywa Go Poprzednikiem (BW) lub Przewodnikiem (BG). Słowo Dokończyciel (od gr. *doskonały, końcowy*) sugeruje, iż Jezus okazał wiarę w Boga w najczystszej możliwej formie. Ten fragment listu uczy nas zarówno tego, że Jezus jest pierwszym, który ukończył nasz bieg z powodzeniem i udoskonalił sztukę życia przez wiarę.

W Hbr 2,13 czytamy: „I znowu: Ufność w nim pokładać będę; i znowu: Otom Ja i dzieci, które dał mi Bóg”. Jezus powiedział, że będzie pokładał ufność w Bogu. Jest to nawiązanie do Iz 8,17-18.

Izajasz wypowiedział te słowa w kontekście straszącej groźby najazdu na Jerozolimę odszczepieńczego północnego Izraela i Syrii (zob. Iz 7,1-2). Jego wiara była przeciwieństwem braku wiary Achaza, króla judzkiego (zob. 2 Krl 16,5-18). Bóg wezwał Achaza, by zaufał Mu i poprosił o znak wybawienia (zob. Iz 7,1-11). Bóg obiecał mu jako potomkowi Dawida, że ochroni go jak własnego syna. Teraz Bóg łaskawie zaoferował Achazowi potwierdzenie obietnicy szczególnym znakiem. Achaz jednak nie chciał prosić o znak i zamiast tego wysłał posłańców do Tiglat-Pilesera, króla Asyrii, mówiąc:

— „Jestem twoim sługą i twoim synem” (2 Krl 16,7).

Smutne! Achaz wołał uchodzić za *syna* okrutnego pogańskiego władcy niż syna miłosiernego i dobrego Boga!

Ale Jezus złożył swą ufność w Bogu i Jego obietnicy, iż On podda Jego wrogów pod Jego stopy (zob. Hbr 1,13; 10,12-13). Bóg dał nam podobną obietnicę, a my mamy obowiązek Mu wierzyć, tak jak wierzył Jezus (zob. Rz 16,20).

Jak możemy się nauczyć pokładać ufność w Bogu i dokonywać codziennych wyborów odzwierciedlających tę wiarę? Jaką ważną decyzję musisz właśnie podjąć i jak możesz się upewnić, że odzwierciedla ona twoje zaufanie do Boga?

¹⁶ BI: Początek i Wódz, BJW: Przodek, BRP: Przewodnik, BE: Twórca, BB: Hetman, BL: Ten, który wzbudza, BC: Dawca, BP: Ten, który wprowadza, PAC: Ten, który zapoczątkowuje, WP: Ten, który prowadzi od początku, NPD: Źródło, PED: Głowa (*przyp. red.*).

DO DALSZEGO STUDIUM

Hbr 2,13 zawiera słowa Jezusa skierowane do Ojca, a dotyczące Jego braci: — „Otom Ja i dzieci, które dał mi Bóg”.

Współczesny amerykański biblista Patrick Gray sugeruje, że Jezus jest tu opisany jako Ten, który strzeże swoich braci. W rzymskim systemie prawnym przepis dotyczący *tutela impuberum*¹⁷ zakładał, że po śmierci ojca „opiekun prawny, najczęściej starszy brat, przejmował obowiązek troski o dzieci i ich dziedzictwo aż do osiągnięcia przez nie pełnoletniości. Tak więc starszy brat miał przyrodzony obowiązek troski o młodsze rodzeństwo w przypadku braku rodziców”¹⁸. To wyjaśnia, dlaczego *List do Hebrajczyków* odnosi się do nas zarówno jako rodzeństwa Jezusa, jak i Jego dzieci. Jako nasz Starszy Brat, Jezus jest naszym Opiekunem, Strażnikiem i Obrońcą.

„Chrystus przyszedł na ziemię, przyjmując człowieczeństwo i stając się reprezentantem człowieka, aby w boju z szatanem pokazać, że człowiek, tak jak Bóg go stworzył, połączony z Ojcem i Synem, może spełnić każde boskie wymaganie”¹⁹.

„Swym życiem i nauką Chrystus dał doskonały przykład pozbawionej egoizmu służby, która bierze swój początek w Bogu. Bóg nie istnieje dla samego siebie. Poprzez stworzenie świata i utrzymywanie wszystkich rzeczy stale służy innym. »Słońce jego wschodzi nad złymi i dobrymi i deszcz pada na sprawiedliwych i niesprawiedliwych« (Mt 5,45). Ten ideał służby Bóg powierzył swemu Synowi. Jezus postawiony został na czele ludzkości, aby swym przykładem uczyć, na czym polega służba”²⁰.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. *List do Hebrajczyków* mówi nam o tym, że Jezus stał się naszym Bratem, by nas zbawić. Pomyśl, co to oznacza w kategoriach tego, co Bóg uczynił, by nas zbawić. Dlaczego odwrócenie się od tej wspaniałej prawdy byłoby tragicznym błędem?

2. Dlaczego ważne jest dla nas to, że Jezus nie urodził się jako „zaprzedany grzechowi” (Rz 7,14), tak jak to jest w naszym przypadku? Pomyśl o Mojżesz i o tym, dlaczego ważne to było dla Izraelitów, że nie urodził się on jako niewolnik, jak oni. W jaki sposób historia Mojżesza pomaga nam w pewnym stopniu zrozumieć to, czego Jezus dokonał dla nas?

3. Zastanów się nad rolą cierpienia w naszym życiu. Dlaczego nie wolno nam myśleć, że cierpienie samo w sobie jest dobrem, nawet jeśli coś dobrego czasem wynika z cierpienia?

¹⁷ *Opieka nad niedojrzałymi* (łac. *tutela impuberum*), czyli dziećmi do dwunastego-czternastego roku życia, które z różnorodnych przyczyn nie miały, częściowo lub całkowicie, zdolności do czynności prawnych (*przyp. red.*).

¹⁸ Patrick Gray, *Godly Fear: The Epistle to the Hebrews and Greco-Roman Critiques of Superstition*, Atlanta 2003, s. 126.

¹⁹ Ellen G. White, *Wybrane poselstwa*, t. 1, Radom 2016, s. 239.

²⁰ *Taż*, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 482-483.